

«...Тоді Авраам сказав йому: якщо Мойсея і пророків не слухають, то навіть якби хто і з мертвих воскрес, не повірять» (Лк. 16:27-31)

«Велике надбання – бути благочестивим і задоволеним» (1Тим. 6:6)

Слава нашому Богу! В перших словах епіграфу ми прочитали, яка розмова відбулася в Авраама з одним чоловіком. Ім'я того чоловіка не вказується, тільки сказано, що він багата людина. Йдеться тут і про іншого чоловіка – Лазаря. Багач бенкетував у житті, а бідний Лазар жадав хоч крихтами наїстися, що падали зі столу багача, і здоров'я не було в нього – він хворів. Собаки приходили та й облизували його рани.

Але прийшов день, коли обидва відійшли у вічність. Поховали багача. А про Лазаря сказано: «Ангели віднесли його на лоно Авраамове» – на лоно

відпочинку, лоно вічної радості. Багач побачив свого старого знайомого, але тепер все було по-іншому. Йому було так важко, що він просив Авраама прислати до нього Лазаря, щоб той охолодив йому язика. Але Авраам відповідає, що між цими місцями є велика прірва, і перейти звідси туди чи звідти сюди – не можна, щось змінити надто пізно. Тоді багач просить: щодо себе я вже зрозумів, що нічого вже не вдію, та в мене є п'ять братів, то хоч би їх попередити, щоб вони не потрапили сюди. А тоді каже, що якби Лазар воскрес з мертвих, то його брати, побачивши воскреслого Лазаря, повірили б

і покаялися б. Та Авраам відповів: «У них є закон і пророки. І якщо їх не слухають, то якщо й мертвий хто воскресне, то і йому не повірять».

Голос Божий нині ще направлений до нас, живих. І цей голос закликає нас негайно зробити поворот в бік освячення. Коли ми дуже хворіємо, до нас частіше приходять думки про перехід у вічність. А коли цей час дійсно прийшов, то в якому я стані перед Богом? І лиш тоді задумуємося, що треба щось виправити, а щось змінити. А Бог питає тебе: «Коли ти зробиш ті переміни в житті?» Коли ви хочете, щоб Бог за вами прийшов? Вранці? Під час роботи? Якщо вранці – не виспався, на роботі – суєта. А коли ж буде той підходящий час, щоб точно бути готовим? Інколи християни й на зібранні, навіть на молитві не можуть впевнено сказати: «Гряди, Господи! Я готовий!» Брати і сестри! Хай кожен з нас зараз дасть перед Богом відповідь на це питання. В якій готовності ми сьогодні? У нас є проповідники, пророки, є Слово Боже, а ось перемін у нас мало. Бог каже, що особливого зібрання не буде, не воскреснуть мертві для свідчення. А якби це й сталося, то з багатьма з народу Божого, котрим Бог відкрив, як слід жити, перемін не станеться. А Бог хоче, щоб у нас були переміни.

Я в Америці вже 17 років. Тепер бачу переміни й на Україні. 10 років тому я шукав бензин з канистрою, а тепер тут стільки АЗС, як в Америці. Переміни сталися не лише в економіці і політиці, а й в житті християн. Пам'ятаю, подарували нам американці першу машину «тільки б доїхати». Ми такі були задоволені, так раділи. А зараз...

якщо в новій машині затримався більше двох років, то вже «щось не те». Розповідав брат, як до еміграції вони жили в селі і ходили майже кілометр до криниці по воду. А приїхавши сюди, зайшли в орендований дім, відкрили кран: «Ой, вода! Прямо в домі, і ходити не треба. Відкрили інший кран. О, гаряча вода! І слюзи потекли з очей. Ми з дітьми – на коліна. Дуже тоді дякували Богу! А тепер ніби так і повинно бути. А якщо чогось нема, то вже й нарікання». Бог багато чого поміняв у нашому житті. Колись ми купували будинки за десятки тисяч, а тепер купують за сотні, а дехто й за мільйони доларів. Здається, що ще треба? Сталися переміни. Але які!? Що дадуть нам ці переміни в момент переходу до вічності? А якщо перехід сьогодні?

Павло писав: «Велике надбання...» А хтось із знайомих емігрантів недавно хвалився: «Я ще один завод в Техасі придбав за 15 мільйонів». А я думаю: «Ось як!» Інші знайомі поділилися: «Продавши наш перший будинок, ми заробили 150 тисяч. А тепер ціни так впали, що на останньому заробили лише 70». А хтось каже: «А я до сих пір на ренті, ще жодного будинку не продав». І думаєш собі: хто що придбав...

Але є й інші цінності (це стосується, мабуть, тих, хто ще й 70 тисяч не заробив), щоб ви залишилися в числі тих, хто не загубив те Боже, що надбав. «Велике надбання – бути благочестивим і задоволеним» (1Тим. 6:6). Якщо ви маєте їжу й одяг, то написано: будьте задоволені тим. Може, зберігши благочестя, ми не зберегли достатку. Може, дивлячись, як інші заробляють, набувають, і ми інколи думаємо: «Щось

не те з нами – і того не досягли, і цього не придбали, щось не так робимо». А Бог каже: «Все правильно, бо настане час і тобі скажуть: тобі було дано п'ять талантів, а ти з радістю даси відповідь: а я ще п'ять інших придбав!» Це не п'ять домів, і не п'ять бізнесів, а це було те, що дано від Бога для праці в церкві, для праці на Його ниві, для особистого спілкування з Богом. Що зробив ти з тим, що дав тобі Господь? Брате і сестро, що втратив ти? Може сумно тобі, що ти втратив своє майно, городи на Україні, свої тамтешні заняття... Не про це треба журитися. Є важливіше, що дехто з наших емігрантів втратили, а тепер плачуть: «Ми загубили, ми втратили своїх дітей».

У нашій громаді ми вже три неділі несемо наших дітей в безперервній заступницькій молитві до Бога. У нас є вдова, що має два сини. Один ще з нею, а інший довічно ув'язнений. Вона щонеділі провідує його, але каже, що втратила сина.

Ще іншого присудили до смертної кари, бо настільки зіпсований, що раніше замовив убивство, і якщо його і в тюрмі лишити живим, то він зможе і з в'язниці замовити вбивство по телефону. І тому, в тому штаті де він це скоїв, буде йти 6-ти річний процес, впродовж котрого вирок буде виконано. Сльози і сум у тій сім'ї. А він же перед цим прийняв хрещення, одружився з 17- чи 18-річною дівчиною. Багато плачуть, не знаючи, чому так багато втрат.

Я радію за тих, хто сьогодні прийшов у Дім молитви разом зі своїми дітьми. Ми колись співали: «О батьки, тих діток, що Бог дарував, приведіть до

Ісуса, бо й за них Він постраждав». Слава Богу, що є ще ті, хто цього не загубив. Брате! Що ти придбав? Бог дуже хоче, щоб ти придбав близьке спілкування з Ним, щоб ти навчився слухатися Його голосу, розуміючи те, що Він тобі каже, щоб наблизився до Нього ти разом з твоєю сім'єю. Ісус Навин колись сказав: «А я і дім мій будемо служити Господу». Він знав, що є Бог, Котрому потрібно служити, і це знання він передав своїй сім'ї.

Є християни, котрі не змогли надбати багато будинків, заробити багато грошей, але нині їхні діти з ними, і діти їм допомагають. Інші мають чудові дома і машини, але в них порожньо, там нема кому жити, нема кому на них їздити. Земний «скарб» відійшов і більше його нема. А є ті віруючі, котрі проводили час зі своїми дітками, молились з ними та навчали їх; маючи їжу й одіж, були задоволені тим! Бог їм дав більше, ніж вони очікували! І вони за все дякують Богу. Сьогодні кожен із 7 чи 10 дітей приносять батькам по 100 доларів. Може, й не великі гроші, але це більше, ніж їм потрібно. У них спокій і радість, разом зі своїми дітьми вони схиляють коліна, і Господня благодать сходить на них. Вони разом співають псалми і Господь благословляє їх. Радість не лишає їх.

Брате! Що ти загубив, а що придбав? Не все, що вимірюється грошима, є дійсно надбанням. «Велике надбання – бути благочестивим і задоволеним», – чи не загубив ти ще цього? Нехай Господь тобі й мені допоможе.

Розказують, як в Україну приїхав багатий американець і зайшов у сирітський дім. Він почав питати дітей,

хто що хоче мати? Хтось захотів ляльку, хтось – велосипед, хтось – комп'ютер, щоб в ігри грати. А один хлопчик все мовчав. Його підштовхнули: замовляй! І він сказав: «Я хочу, щоб ви були моїм татом». Цей хлопчик зробив правильний вибір. Американець, почувши це, заплакав. Я не знаю подальшої долі цього хлопчика, але якщо він став його сином, то мав і велосипед, і іграшки, і все інше. Бо цей багатий чоловік все це мав. Дорогі мої! У нашого Небесного Отця є все. Ми шукаємо земного, а до Бога й помолитися ніколи. А тата з мамою слухатися треба? Написано: «Діти, впокорюйтесь своїм батькам», а ми не дуже любимо це робити. Ми хочемо тільки того, чого хочемо. То як нас таких буде Бог благословляти? Якщо ж ми навчимося молитися, якщо ми, як Самуїл, навчимося слухатися голосу Божого, то це все, що нам потрібно мати. Про це можуть навчити мама і тато, пастор і вчитель недільної школи, вони можуть підказати, як чути голос Божий. Ми тоді будемо схиляти свої коліна і Бог буде нам відповідати, буде зливати Свої благословіння.

Згадую, як колись у нашому домі була братерська бесіда, під час якої з'явилась міліція. Втікали хто куди. Хто через паркан, хто як. Було неприємно і хотілося цього уникнути. А деякі брати сказали: «Нам нікуди бігти, нічого боятись». Пам'ятаю, як на цих братерських бесідах браття звершували молитви над оливою. Олива була в літрової банці. Після того, як міліція пішла, брати продовжували молитись, співати, а дід Федір підняв оливу (котру брати потім розділили між собою)

і над нею звершили молитву. Коли у мене сильно боліла голова і було тяжко, то батько тоді говорив: «Діти, давайте-но помолимося». Я дуже дивувався, коли батько змочував палець в оливі, клав свою руку на мій лоб, всі звершували молитву, і... болі кудись щезали! Я тоді думав: «Що це?» А це те, що через братерську молитву на оливу зійшла благодать Бога. І не тільки тоді, але сходила і потім. І благодать робила свою роботу. Це те, чого не можна втрачати.

Батько привіз цю оливу сюди. Він каже, що вона йому нагадає про благословіння, котрі вони переживали в ті роки. Брати і сестри! Це те, чого втрачати не можна. Роки йдуть, і відходять у вічність ті, хто торкався і мав у руках помазання. А хто понесе його далі? Хто буде провідником Божої благодаті далі? Хай Господь кожному з нас допоможе виконувати Його волю, мати спілкування з Тим, у Котрого є все. Він знає, що нам потрібно і як нас благословити.

Чув таку розповідь. Один рибалка, мабуть в Індонезії, піймавши дві риби, їде додому. Друзі його зупиняють:

– Як це? Тільки дві риби піймав і вже додому їдеш?

А він відповідає:

– Одна буде мені з дружиною, а друга – дітям. Нам на сьогодні досить. Це ж все-таки великі риби!

Друзі вмовляють:

– Ти що? Посидь, злови ще хоч кілька!

– А що мені з ними робити?

– Як що робити? – На базар віднесеш і продаси, заробиш кілька доларів.

Ще одну вудочку купиш. Більше риби піймаєш – більше грошей вторгуєш. Зможеш на них човен купити, будеш запливати на глибину!

– А потім що?

– А потім ще багато риби зловиш!

– А потім що?

– А потім купиш корабель, і ще більше риби наловиш.

– А потім що?

– А потім наймеш робітників, і вже вони будуть тобі рибу ловити!

– А потім що?

– А потім купиш завод по переробці риби!

– А потім що?

– А потім підеш на пенсію! Матимеш багато грошей. Будеш відпочивати, будеш проводити весь час з сім'єю! Зможеш іноді на рибалку піти, відпочити на природі!

А він відповідає:

– У мене це все й зараз є. Я ось піймав дві риби – і весь час з сім'єю. То навіщо мені все життя і всю енергію віддавати на те, що я вже маю?

Можливо, це притча. Але вона багато про що каже: «Маючи поживу й одяг...», скільки ще потрібно нам будинків? Що ще потрібно нам придбати, щоб бути з сім'єю? Хтось мріє про пенсію. А чи доживемо до пенсії? Хай Бог нам сьогодні допоможе, щоб наші діти були з нами, а ми – з ними.

Якось мені один юнак жалівся: «Мої батьки мене і туди не пускають, і туди, а інші батьки своїх дітей пускають. Як мені зробити, щоб мої батьки не були моїми? Ти спілкуєшся з американцями, може підкажеш, як мені це зробити?» Мені стало дуже сумно. Зараз

він вчиться на поліцейського, далі піде в коледж... невідомо, як його життя складеться в майбутньому. Сумно, що деякі діти не хочуть своїх батьків. А батьки ж... віруючі. Людей міняє тільки Голгофа.

Останній текст читав з п'ятдесят третього розділу пророка Ісаї, котрий каже, що в Ньому не було ні виду, ні величі. Ми від Нього відвертали своє лице, а Він купив тобі й мені спасіння. Він купив надію, нове життя і ту радість, якої ніхто не відніме. Ісус бачив, що його матір лишається. Марії потрібен був син (віруючий), а Іоанну потрібна була мати.

Можливо, це не твоя рідна мати, можливо, це не твій рідний син. Бог дав нам церкву, як єдину сім'ю. Можливо, наших вже не повернеш. Хай кожний з нас зробить те, що сказав колись Христос Іоанну: «Це, мати твоя». А Марії: «Це, син твій». Нехай виправляться наші обставини, нехай прийдуть зміни. Нехай би ми придбали те істинне надбання, котре дає тільки Господь.

Коли ці перемини стануться? Коли хтось воскресне з мертвих? Чи коли браття з іншого берега нам скажуть проповідь, тоді ми перемінимось? Чи після великих чудес, зроблених Богом? Ні. Сьогодні ще звучить голос Божий: «Ось тепер час благоприємний. Ось тепер день спасіння».

Нехай Господь допоможе нам пильнувати, Його славити, і не втратити того, що Він нам дав, і набувати те, що Боже.

Брат **Анатолій В.**
«Последние времена»
февраль 2007